

Vesper

Direcció: Kristina Buozyte, Bruno Samper **Guió:** Kristina Buozyte, Brian Clark, Bruno Samper **País:** Lituània **Durada:** 114 min **Any:** 2022 **Gènere:** Ciència-ficció **Interpretació:** Raffiella Chapman, Eddie Marsan, Rosy McEwen, Richard Brake, Melanie Gaydos, Edmund Dehn **Música:** Dan Levy **Fotografia:** Feliksas Abrukauskas **Distribuïdora:** YouPlanet Pictures **Estrena a Espanya:** 06/07/2023

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en català / Versió original en anglès amb subtítols en català

SINOPSI

Ambientada en un futur distòpic després del col·lapse de l'ecosistema de la Terra, la Vesper, una nena de 13 anys que lluita per sobreviure amb el seu pare paralytitzat, coneix una misteriosa dona amb un secret que obliga la Vesper a utilitzar el seu enginy, la seva força i les seves habilitats de *bio-hacking* per lluitar per la possibilitat d'un futur. (FilmAffinity)

CRÍTICA

04/07/2022 - Després de Vanishing Waves!, la directora lituana Kristina Buožytė i el director francès Bruno Samper tornen amb una impactant pel·lícula de ciència-ficció distòpica

"No em desperteu per veure la fi del món, tret que tingui molt bons efectes especials", va escriure l'autor de fantasia nord-americà Roger Zelazny en el seu llibre *Príncep del caos*. Sembla que l'objectiu de gran part del cinema convencional és mantenir el públic despert presentant versions cada cop més dramàtiques de l'Armagedon mitjançant un desplegament d'efectes especials. Això és degut en gran part al fet que el cinema comercial sempre ha buscat l'espectacle, però el setè art també reflecteix l'estat d'ànim del món. Per això, mentre el canvi climàtic, la guerra i les malalties projecten la seva ombra sobre la nostra vida quotidiana, és comprensible que la fi del món sempre sembli a tocar.

Tot i que *Vesper*, de **Kristina Buožytė** i **Bruno Samper**, estrenada mundialment a la competició oficial del 56è Festival de Karlovy Vary, evita l'histrionisme exagerat dels *blockbusters* de Hollywood, el cert és que conté la mateixa quantitat d'imatges meravelloses i fascinants. A més, aquesta coproducció entre Lituània, França i Bèlgica té una mica més de cor i intel·ligència.

La Vesper (**Raffiella Chapman**), una jove de tretze anys, habita una Terra on l'ecosistema ha col·lapsat del tot. La noia viu en una vella cabana en ruïnes amb el seu pare (**Richard Brake**), un home postrat en un llit que es pot comunicar a través d'un dron que acompanya la seva filla, mentre la noia busca menjar en un bosc amenaçador i experimenta en el seu laboratori. Quan la Vesper descobreix una nau estrellada, procedent de la Ciutadella (una fortalesa per als "millors i més destacats" de la societat), hi troba el cos inconscient de la Camellia (**Rosy McEwen**). La Vesper decideix cuidar-la fins que es recuperi, amb l'esperança que aquesta misteriosa desconeguda els ajudi a sortir de la seva dramàtica situació i els permeti accedir a la utopia de la Ciutadella. Tanmateix, quan el seu veí Jonas (**Eddie Marsan**) revela els seus propis plans malvats, la Vesper ha de trobar una manera de revertir l'apocalipsi.

Vesper transmet la sensació tangible d'un món habitat, amb un meravellós disseny de producció i una direcció de fotografia consistentment sorprenent, a càrrec de **Feliksas Abrukauskas**. Som davant d'un planeta en ruïnes, marcat per la decadència i la destrucció, on els tons verds foscos de la podridura i el negre de la mort ho envaeixen tot. Però també hi ha una sensació estranya de bellesa, un indicatiu del que s'ha perdut. Entre tanta desolació, això aporta un senyal d'esperança, el germen d'una idea: és possible un canvi per a millor.

En general, les interpretacions de la pel·lícula són magnífiques. Chapman ofereix un treball creïble i imponent en el paper principal, amb una duresa que contradiu la seva edat. Amb tot, també encarna la incertesa d'una adolescent, i hi ha una certa vulnerabilitat commovedora en la seva actuació. McEwen també està excel·lent, i aconsegueix crear un aire de misteri que mai no resulta forçat. La interpretació de Marsan també és meravellosa, com sempre, en la pell d'un malvat amb un encomiable sentit d'ambigüitat moral, que aporta a tota la pel·lícula un aire de gravetat.

Vesper està en deute amb la història de la ciència-ficció i el cinema de gènere, i molts dels temes i imatges de la pel·lícula recorden obres del passat. Tanmateix, Buožytė i Samper se les arreglen per aportar un toc únic al seu treball, creant una història immersiva i que convida a la reflexió.

Laurence Boyce – cineuropa.org